

ber, at andre vil være med til det – at vi får lavet nogle regler, der er konfliktløsende og ikke konfliktskabende. Det er et projekt, som jeg er helt sikker på, at flere af os vil være med til. Vi må i gang med at øve os, og så skal vi til Norge og kigge på, hvad de har lavet.

Men grundlæggende altså stor tilslutning til lovforslagene.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det, der får mig til at tage ordet her efter fru Anne Baastrups tale, er det spørgsmål, som fru Anne Baastrup lod svæve ud over salen: Er vi tilbage i 1948? Her var der jo en konkret sag, og jeg er ikke så gammel, at jeg selv kan huske den, nemlig Inger Merete Nordentoft-sagen. Men jeg vil gerne henvise til en meget spændende artikel i Politikens tillæg PS den 20. februar, hvor hele historien om denne spændende kvinde blev beskrevet.

Det afgørende i forbindelse med den misforståelse, som indgik i fru Anne Baastrups tale, er opfattelsen af, at Inger Merete Nordentoft aldrig skulle have oplyst, hvem der var far til hendes datter. Det fremgår faktisk af artiklen, at det gjorde hun. Hun gjorde det over for myndighederne, for datteren er refereret for at sige, at hendes mor på intet tidspunkt skjulte faderens navn for myndighederne. Hun udtaler dernæst, at hun altid har kendt sin fars navn og sin fars identitet, og siger derefter:

»Der er ingen tvivl om, at jeg ville være blevet gråhåret før tiden, hvis jeg ikke havde vidst, hvem min far var. Det gjorde ikke noget, at han ikke var sammen med min mor. Mit barndomshjem var altid levende.«

Det er for mig at se her, det centrale ligger. Jeg har hørt fra mange mennesker, at det, at man ikke ved, hvem der er ens far, og det, at man ikke har ret til at få at vide, hvem der er ens far, er en meget, meget dyb krænkelse. Og skulle vi ikke som voksne mennesker og som myndighed beskytte barnets interesser allerede fra fødslen? Hvis man overhovedet kan finde frem til, hvem der er barnets far, har barnet efter min mening et krav på, at myndighederne bidrager til det.

Jeg synes, at netop den historie, som fru Anne Baastrup trak frem, er et godt eksempel på, at selv om en kvinde ikke ønsker, at alle andre mennesker skal snage i, hvem hun har stået i et seksuelt forhold til og har fået et barn med, er det ikke ensbetydende med, at barnet ikke skal have adgang til at få den viden, og myn-

dighederne kan altså prøve at sikre det ved barnets fødsel.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Anne Baastrup ønsker, at retspraksis om oplysningspligten skal opretholdes, som den er i dag, og så får jeg lyst til at spørge, om det ikke bekymrer fru Anne Baastrup, at som praksis er i dag, afhænger det af økonomi og alder, hvorvidt man fastholder oplysningspligten over for den enkelte. Jeg spørger i særdeleshed, fordi fru Anne Baastrup også tilkendegav, at hun faktisk mener, at barnet har behov for at kende sit biologiske ophav. Mener fru Anne Baastrup virkeligt, at den praksis, der findes i dag, er udtryk for en formidabel retsstilling?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil spørge fru Anne Baastrup om næsten det samme, nemlig om det ikke er sådan, at de gamle regler på området vedrørende oplysningspligt og den praksis for dispensation, som har udviklet sig, måske mere afspejler spørgsmålet om at lægge et økonomisk ansvar over på barnets fader, sådan at man sikrer sig, at der bliver en bidragydende fader, hvorimod det nye, der er lagt op til i lovforslaget her, helt klart afspejler, at barnet har en ret til to forældre, og hvis myndighederne overhovedet har mulighed for at tilvejebringe opfyldelsen af denne ret, så skal de gøre det.

Jeg mener, der er et menneskesyn og en børnekonvention til forskel på de gamle regler og de nye regler.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer for ministerens korrektion af mig.

Fru Sandy Brinck er inde på noget, som jeg synes er fuldstændig korrekt: Det er ikke nemt, det her.

Selvfølgelig skal vi under alle omstændigheder have revideret reglerne. Hvis vi – hvem der nu bliver vi – får magt, som vi har agt, skal vi fastholde en eller anden form for fritagelse i statsamtet, for jeg synes, vi har et interessant problem, nemlig at de, der er gode til at lyve, som kommer med den der »han var lyshåret, og han var ret sød«, kommer igennem statsamtet – i modsætning til dem, der sådan tøver lidt og har sådan lidt forskellig underlig baggrund, men som ikke vil være ved, hvem det er, der er